

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 409/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. R. P., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. B. P., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 T 29/2007 z 2. novembra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 337/2007 z 27. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. R. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2010 doručená sťažnosť Mgr. R. P., Ž.(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. B. P., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 29/2007 z 2. novembra 2007 (ďalej len „rozsudok z 2. novembra 2007“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 337/2007 z 27. marca 2008 (ďalej len „rozsudok z 27. marca 2008“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 2. novembra 2007 v jeho prvom bode uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. b) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) a i) Trestného zákona (ďalej len „Trestný zákon“), zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a) a d) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), d) a i) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona, zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) a i) Trestného zákona, zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) a i) Trestného zákona, zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. a), b) a d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), d) a i), § 139 ods. 1 písm. h) a § 140 písm. c) Trestného zákona, zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona. Okresný súd v druhom bode rozsudku z 2. novembra 2007 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2007 odvolanie. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom z 27. marca 2008, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. d) a 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa sťažovateľa vo výroku o vine v prvom bode, v časti týkajúcej sa právnej kvalifikácie, v celom výroku o treste a aj vo výroku o zhabaní veci. Krajský súd ďalej rozhodol, že v prvom a druhom bode zostáva rozsudok okresného súdu z 2. novembra 2007 v častiach týkajúcich sa skutku nezmenený. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku v prvom bode

uznal krajský súd sťažovateľa vinným pri nezmenenom skutkovom základe zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. b) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i) Trestného zákona, zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a d) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), d) a i) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona, zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) a i) Trestného zákona, zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. a) a i) Trestného zákona, zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b) a d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), d) a i), § 139 ods. 1 písm. a) a h) a § 140 písm. c) Trestného zákona, zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona. Sťažovateľ teda podľa krajského súdu „- *iného úmyselne usmrtil a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania (organizovanou skupinou),*

- *neoprávnene vnikol do obydľia iného, neoprávnene tam zotrval a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania (so zbraňou, násilím, organizovanou skupinou) z osobitného motívu (na objednávku) a voči chránenej osobe (dieťaťu),*

- *poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu, a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania (násilím, organizovanou skupinou),*

- *použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania (so zbraňou, organizovanou skupinou),*

- *inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania (so zbraňou, násilím organizovanou skupinou), z osobitného motívu (v úmysle uľahčiť iný trestný čin) a na chránenej osobe (dieťaťu a verejnom činiteľovi),*

- *hromadil strelné zbrane a výbušniny, spáchal taký čin závažnejším spôsobom (organizovanou skupinou)“.*

V sťažnosti sťažovateľ poukázal na to, že on sám v predmetnom konaní svoje výpovede, v ktorých popísal «*skutkové konanie 4-tej osoby „I.“, ktorá jednala v rozpore s tým čo bolo dohodnuté a po vstupe do rodinného domu Igor usmrtil J. K.*», ktoré podával

počas celého konania, nezmenil na rozdiel od odsúdeného R. Č. a svedka J. R., ktorí svoje výpovede v konaní menili.

V priebehu dokazovania v predmetnej veci bolo podľa sťažovateľa rekonštrukciou trestného činu v mieste jeho spáchania (v dome K.) na základe výpovedí svedkov preukázané, že v čase výstrelu sa odsúdený R. Č. nachádzal na mieste, z ktorého nebolo možné vidieť sťažovateľa, resp. priestor, v ktorom sa v tom čase nachádzal.

Taktiež svedok J. R. v priebehu konania menil svoje výpovede vo vzťahu k prítomnosti štvrtej osoby v dome. V prvotných výpovediach „*pripúšťal prítomnosť 4-tej osoby a skutočnosť, že mal vedomosť o 4-tej osobe ktorá mala prevziať obsah trezoru*“, neskôr uvedené skutočnosti začal v rámci svojich výpovedí „*popierať a vylučovať*“.

Výpoveď svedka P. P., že po vstupe policajtov do domu nevidel z neho žiadnu osobu vychádzať ani vchádzať, bola podľa sťažovateľa v rozpore s výpoveďami svedka J. R., sťažovateľa i svedkov nachádzajúcich sa v dome.

Svedkyňa maloletá L. B. v konaní tvrdila, že videla osobu oblečenú celú v čiernom bez reflexnej vesty s nápisom POLÍCIA, ktorá išla vziať do kufra auta nejakú vec. Toto tvrdenie bolo podľa sťažovateľa vyvrátené výsledkami rekonštrukcie, ktoré preukázali, že auto stálo za garážou a bolo mimo jej zorného poľa, následkom čoho bola absolútne vylúčená jej vizuálna kontrola predmetného priestoru.

Dokazovaním vykonaným v uvedenom konaní podľa sťažovateľa nebolo preukázané, že sa „*v bode 1) obžaloby dopustil spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 2 písm. b) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a), i)*“, napriek tomu však bol okresným súdom, ako aj krajským súdom uznaný za vinného z tohto skutku.

Podľa sťažovateľa výpovede, ktoré podal v konaní v čase, keď nemohol mať vedomosť o zabezpečení svojej reflexnej vesty ako dôkazu, v ktorých hodnoverným spôsobom popísal dôvod a mechanizmus, akým sa krvné škvrny zavraždeného J. K. dostali,

resp. mohli dostať na jeho odev (pri premiestňovaní osoby zavraždeného), spochybňujú hlavný dôkaz obžaloby, ktorým bola krvná škvrna s DNA zhodná s DNA zavraždeného J. K. na jeho reflexnej veste.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že rozsudok okresného súdu z 2. novembra 2007, ako aj rozsudok krajského súdu z 27. marca 2008 sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, čoho dôvodom bolo podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Krajský súd rozsudkom z 27. marca 2008 potvrdil výrok uvedený v druhom bode rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2007 smerujúci proti sťažovateľovi, ktorým ho okresný súd uznal vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že v priebehu dokazovania týkajúceho sa spáchania tohto zločinu boli v konaní vykonané v rozpore so zákonom vyšetrovací pokus, aj rekonštrukcia. Nezákonnosť dôkazov získaných z vykonania spomínaných procesných úkonov odvodzuje sťažovateľ z jeho „*dvojjedinného procesného postavenia*“, t. j. z toho, že v uvedenom konaní mu pri vykonávaní týchto úkonov prípravného konania bolo dané poučenie nielen ako obvinenému, ale aj ako svedkovi. Sťažovateľ spochybňuje súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v tejto veci prijatý záver týkajúci sa toho, že strely z jeho zbrane zasiahli poškodeného nstržm. J. K., poukazujúc na výsledky vyšetrovacieho pokusu, znalecký posudok predložený v konaní, ako aj výsluchy znalcov.

V predmetnom konaní vo vzťahu k druhému bodu výroku rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2007 podľa sťažovateľa nedošlo ani k preukázaniu naplnenia subjektívnej stránky uvedeného trestného činu (zločinu vraždy), keďže pri postrelení poškodeného „*strelec konal inštinktívne v obave o vlastný život pred prenasledovateľmi, bez úmyslu vraždiť*“. Súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci „*v rámci vyhodnotenia skutkových zistení vo vzťahu k bodu 2) nesprávne právne posúdili skutkové zistenia a aplikovali nesprávne hmotnoprávne ustanovenie*“. Podľa názoru sťažovateľa vzhľadom na to, že úmyselným zavinením, ktoré je obligatórnym znakom subjektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu vraždy, jeho konanie nebolo pokryté, malo byť konanie strelca okresným

súdom a krajským súdom posudzované „ako konanie smerujúce proti zdraviu v zmysle Druhého dielu Tr. zák.“.

Rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu v tejto veci bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a použítí iného hmotnoprávneho ustanovenia, čo bolo dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Tdo 54/2008 zo 14. apríla 2010 (doručeným sťažovateľovi 28. mája 2010) rozhodol o odmietnutí dovolania sťažovateľa, pretože „v rozsahu námietok obvineného, nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo „Konaním Okresného súdu Banská Bystrica, vedeným pod sp. zn. 2 T 29/2007 zo dňa 2. 11. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5 To 337/2007 zo dňa 27. 03. 2008“ porušené, zruší rozsudok okresného súdu z 2. novembra 2007 a rozsudok krajského súdu z 27. marca 2008 a vec vráti na ďalšie konanie, prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € a trovy konania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu z 2. novembra 2007 a rozsudkom krajského súdu z 27. marca 2008. K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť v dôsledku toho, že

- dokazovanie v predmetnej veci neposkytlo dostatočný skutkový základ na prijatie záveru, že sa sťažovateľ skutku špecifikovaného v prvom bode rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2007 dopustil (v tejto súvislosti poukázal na zmenu výpovedí R. a Č. vo vzťahu k prítomnosti štvrtej osoby v dome, spochybnil výpovede očitých svedkov, čo sa týka popisu vniknutia do domu, či prítomnosti obžalovaných v dome, ako aj pôvod krvných stôp na jeho veste),

- vo vzťahu ku skutku popísanému v druhom bode rozsudku z 2. novembra 2007 boli výsledky dokazovania súdom zle právne posúdené, resp. súd pri ich posúdení použil nesprávne hmotnoprávne ustanovenie (v tejto súvislosti poukázal na to, že znaleckým dokazovaním nebola stotožnená zbraň, z ktorej sa strieľalo na zraneného policajta, procesné pochybenie, ku ktorému došlo v dôsledku toho, že bol v tomto konaní vypočutý ako obvinený a aj ako svedok, a na výsledky vyšetrovacieho pokusu, ktorý preukázal, že on na policajta nemohol strieľať, lebo mu v tom bránil horizont svahu).

Z uvedeného vyplýva, že podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietaná arbitrárnosť záverov prijatých v tejto veci okresným súdom v rozsudku z 2. novembra 2007 a krajským súdom v rozsudku z 27. marca 2008.

II.A K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu z 2. novembra 2007

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

V prvostupňovom konaní vedenom okresným súdom mal sťažovateľ možnosť dovoliť sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o odvolaní (§ 306 a nasl. Trestného poriadku) na krajskom súde, ktorému prináleží právomoc zrušiť rozsudok okresného súdu z 2. novembra 2007 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie alebo sám rozhodnúť [§ 317 a nasl. Trestného poriadku]. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu z 2. novembra 2007, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uvedenému rozsudku. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

II.B K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu z 27. marca 2008

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2, čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje rozhodnutia všeobecných súdov za protiústavné aj arbitrárne, ak ich odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd považoval v tomto prípade lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú v súlade so svojou judikatúrou, v ktorej zaujal názor, že v prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku krajského súdu z 27. marca 2008 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, resp. porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské

práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu z 27. marca 2008, v rámci ktorého krajský súd zhodnotil odôvodnenie rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2007, plne odkázal na skutkové závery vyplývajúce z neho a následne sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní obsahovo identickou s obsahom odôvodnenia jeho dovolania proti rozsudku krajského súdu z 27. marca 2008 i sťažnosti ústavnému súdu. Krajský súd v rámci odôvodnenia rozsudku z 27. marca 2008 okrem iného uviedol:

„Vo vzťahu k namietaným skutkovým a následne právnym záverom zo strany obžalovaných P. a Č. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd vykonal všetky dostupné dôkazy a tieto aj náležite vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti. Dospel potom aj podľa názoru odvolacieho súdu v zásade k správnym skutkovým záverom. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel i akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení v otázkach viny.

Krajský súd si v zásade osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v tomto smere v podrobnostiach odkazuje aj na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu skutky sa stali a čo sa týka obzvlášť závažných zločinov vraždy spáchal ich obžalovaný P.

Obžalovaný P. od počiatku aj v odvolaní popiera spáchanie týchto obzvlášť závažných zločinov v snahe vyvinúť sa z tejto najzávažnejšej trestnej činnosti. Jeho obhajoba v tomto smere je však vyvrátená dôkazmi, ktoré na seba nadväzujú a umožňujú utvoriť si ucelený a jednoznačný obraz o tejto trestnej činnosti. Čo sa týka násilného usmrtenia poškodeného J. K. aj krajský súd považuje za potrebné poukázať, že odsúdený R. prichádzal na teritórium v Banskej Bystrici len sporadicky kvôli štúdiu a obžalovaný Č. skoro vôbec. Možno potom uveriť ich tvrdeniu, že túto trestnú činnosť zorganizoval obžalovaný P., ako osoba znalá pomerov. Napokon aj stretnutia za účelom plánovania akcie a rozdelenia úloh medzi ich troch sa odohrali v byte, ktorý obýval obžalovaný P. Čo sa týka samotného usmrtenia poškodeného, obžalovaný P. sa obhajuje tiež tým, že J. K.

mala usmrtiť štvrtá osoba, ktorá vstúpila do domu. Prítomnosť štvrtej osoby v dome, ktorá sa mala podieľať na prepade a na usmrtení poškodeného, jednoznačne vylúčili R. i Č. Napokon neregistrovali ju ani ostatní svedkovia prítomní v dome v čase prepadu. Aj nezainteresovaní svedkovia P. P., maloletí N. a B., ktorí sa prizerali vniknutiu do domu, sledovali i pobyt a odchod zamaskovanej skupiny, registrovali prítomnosť len troch osôb. Títo svedkovia sledovali a potvrdili aj príchod dvoch uniformovaných policajtov, ktorých už potom nevideli vyjsť. Znaleckým skúmaním bolo nepochybne preukázané, že poškodený J. K. bol usmrtený strelnou zbraňou - pištoľou, ktorú, ako uvádzal svedok Ing. R. R., kúpil od neho obžalovaný P. i keď nedošlo k samotnému prepísaniu zbrane. O pôvode tlmiča, ktorým bola zbraň opatrená dodatočne, tento svedok nič nevedel. Obžalovaný P. však tvrdil, že túto zbraň obstaral R. Z dôkazov je tiež nepochybne, že na tejto zbrani a tiež na reflexnej veste, ktorú mal na sebe obžalovaný P., i na kukle, ktorú mal nasadenú, keďže to bolo preukázané skúškou DNA zo zistených lupín, sa nachádzali pritom krvné striekance, ktoré podľa analýzy DNA pochádzali z krvi nebohého J. K. Obžalovaný P. sa snažil tieto krvné stopy spochybníť a vysvetliť tým, že mali vzniknúť náhodným oterom. Znalci z oblasti súdneho lekárstva však jednoznačne v znaleckom posudku uvádzali, že po výstrele došlo k spätnému vytrysknutiu krvi a aj vypočítaná znalkyňa z oblasti kriminalistickej biológie na hlavnom pojednávaní uviedla, že iné vysvetlenie, ako to, že ide o krvné striekance po strelnom poranení, neprichádza do úvahy. Z toho vyplýva, že to bol práve obžalovaný, ktorý v čase výstrelu musel stáť nad poškodeným a strieľať do neho z bezprostrednej blízkosti.

Vo vzťahu k druhému skutku, ani krajský súd neuveril tvrdeniu obžalovaného P., že on pri úniku vozidlom a jeho následnom zastavení pri prenasledovaní policajnou hliadkou, nestrieľal na policajta a tohoto netrafil. Obžalovaný P. v odvolaní poukázal na to, že možnými strelcami, ktorí mohli zasiahnuť príslušníka policajnej hliadky nstržm. K., mohli byť R. i Č. a táto skutočnosť nebola vyvrátená. Obžalovaný P. už od počiatku sa snažil zbaviť viny v tomto smere okrem iného už tvrdením, že vozidlo pri úniku riadil on. R. a Č. pritom jednoznačne uvádzali, že vozidlo riadil Č. a P. sedel vzadu, za sedadlom vodiča, pričom tieto výpovede boli jednoznačne potvrdené aj porovnaním pachových stôp, z ktorých je jednoznačné, že obžalovaný P. sedel skutočne za sedadlom vodiča. Obžalovaný P. tiež tvrdil, že po vyskočení z auta čupeli s R. v jarku, neďaleko auta, pričom R. mu mal dať do rúk dve policajné pištole, ktoré vzali z domu policajtom a mal mu vytiahnuť spoza opasku

jeho legálne držanú pištoľ, pričom mal dôvodiť tým, že tá je presnejšia. Tvrdil, že až keď zišiel po pod svah ku koľajniciam, počul streľbu, on nikoho strieľať nevidel, avšak keď ho dobehol R., mal mu povedať, že on strieľal po policajtoch. Na druhej strane R. ako svedok tvrdil, že to bol práve P., ktorý strieľal po policajtoch a obžalovaný Č. jednoznačne uvádzal, že síce použil zbraň, lebo sa zľakol, keďže policajti strieľali na auto, kde sa on nachádzal. On však strieľal tak, aby policajtov netrafil, navyše bolo to smerom na ľavoboku od auta. Z vyšetrovacieho pokusu vyplynulo pritom, že zo svojej pozície Č. podľa smeru strelných kanálov, nemohol nstržm. K. vôbec trafiť. Podľa strelných kanálov a podľa zábleskov, ktoré vyšpecifikovali policajti, že vychádzali z jarku, bolo možné ustáliť, že na nstržm. K. bolo strieľané z priekopy, nachádzajúcej sa po pravej strane vozidla, na ktorom unikali obžalovaní, pričom odvolací súd poukazuje tiež na to, že na tomto mieste boli nájdené nábojnice, ktoré podľa zistení kriminalistického ústavu z odboru balistiky, boli vystrelené zo zbrane Glock 17C, výr. č. HAS873, patriacej obžalovanému P. Z tela poškodeného nstržm. K. bol navyše vybratý projektíl a úlomok z projektílu, pričom tieto projektily vykazovali druhotnú zhodnosť so strelami vystrelenými skúšobnou zbraňou zo zbrane Glock 17C patriacej obžalovanému P. a s veľkou pravdepodobnosťou podľa znaleckého posudku kriminalistického ústavu boli vystrelené z nej. Je pritom absolútne nelogické, aby si P. a R. v časovom strese, keď policajné auto pri prenasledovaní bolo tesne za nimi, stačili vymeniť zbrane, resp. aby R. dal P. policajné zbrane a sám spoza opaku P. vytiahol P. osobnú zbraň. Navyše R. po tom, keď sa doznal a začal spolupracovať s políciou, označil kde po rozobratí zbrane rozhádzal súčasti tejto zbrane a označil políciu i miesto, kde nechal svoju osobnú zbraň. V prípade, že na poškodeného nstržm. K. nemohol strieľať Č., správne potom prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď R. ako dôveryhodnú, keďže ten vypovedal ako Č., avšak na výpovediach sa nemohli dohodnúť, lebo utekali oddelene a keď boli vzatí do väzby nemali možnosť sa dohodnúť.“

Ústavný súd sa taktiež oboznámil s obsahom rozsudku okresného súdu z 2. novembra 2007 v rozsahu, v ktorom sa naň odvolal krajský súd v odôvodnení rozsudku z 27. marca 2008.

Z obsahu rozsudku krajského súdu z 27. marca 2008 je zjavné, že tento vychádzal zo skutkových záverov okresného súdu, s ktorými sa plne stotožnil. Rozsudok okresného súdu z 2. novembra 2007 obsahuje podrobný popis v predmetnej veci vykonaných dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich skutkových záverov. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v predmetnom konaní spochybňuje predovšetkým správnosť zhodnotenia vykonaného dokazovania, resp. vykonaných dôkazných prostriedkov a z neho vyplývajúcich záverov. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku z 27. marca 2008 dôsledne s touto argumentáciou sťažovateľa zaoberal a hodnoverne sa s ňou vysporiadal s poukázaním na výsledky vykonaného dokazovania. Samotná nespokojnosť sťažovateľa s uvedenými závermi krajského súdu však nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

Z uvedeného vyplýva, že podľa ústavného súdu odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 27. marca 2008 je založené na dostatočných a relevantných dôvodoch, poskytuje odpoveď na všetky skutkovo i právne relevantné otázky významné pre rozhodnutie v tejto veci.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z rozsudku krajského súdu z 27. marca 2008 nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvodených krajským súdom, a teda o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2010